

Arrest

nr. 205 019 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot beëindiging van het verblijf (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt – nadat zes eerdere asielaanvragen werden afgewezen – op 27 maart 2014 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling. Hij wordt in dit verband op 28 februari 2015 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot en met 11 februari 2020.

1.2. Verzoeker wordt op 1 december 2015 door het hof van assisen te Antwerpen veroordeeld tot een opsluiting van 25 jaar uit hoofde van diefstal, als dader of mededader, door middel van geweld of

bedreiging van een persoon, opzettelijk en met het oogmerk om te doden, gedood te hebben om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 17 mei 2016 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, met een niet-terugleidingsclausule voor Iran.

1.4. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 juni 2017 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Krachtens artikelen 21 en 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

U kwam op 5 oktober 2000 aan in België en diende de volgende dag een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 12 augustus 2002 werd uw asielaanvraag afgesloten door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd u betekend op 14 augustus 2002.

U diende op 6 januari 2004 een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980. Op 4 augustus 2008 werd uw verzoek ongegrond verklaard. Deze beslissing werd u betekend op 13 augustus. U diende op 24 oktober 2006 een tweede asielaanvraag in. Op 29 mei 2008 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om u de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Deze beslissing werd bevestigd door het arrest van 8 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U werd op 20 juni 2008 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van mensenhandel. U werd naar aanleiding van dit aanhoudingsmandaat op 9 maart 2009 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar uitgezonderd voor 18 maanden uit hoofde van mensensmokkel door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, ertoe bijgedragen te hebben dat personen die geen EU-onderdaan zijn, het Belgisch grondgebied in strijd met de wetgeving zijn binnengekomen, erdoor zijn gereisd of er hebben verbleven, met de omstandigheden dat u misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie waarin de personen verkeren ten gevolge van een onwettige of precaire administratieve toestand, hun precaire sociale toestand of ten gevolge van zwangerschap, ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze hebben dan zich te laten misbruiken, dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt, en dat het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van de vereniging, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon had of niet. Deze feiten pleegde u tussen 30 januari 2008 en 19 juni 2008. Op 6 april 2009 werd u vrijgesteld.

U diende op 17 juni 2009 een derde asielaanvraag in. Op 29 juni 2009 kreeg u de beslissing dat uw asielaanvraag niet in overweging werd genomen.

U diende op 6 oktober 2009 een vierde asielaanvraag in. Op 16 april 2010 werd u geacht afstand gedaan te hebben van uw asielaanvraag.

U diende op 1 december 2009 een aanvraag tot machtiging van verblijf in volgens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Op 27 december 2010 werd uw aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing werd u betekend op 22 februari 2011.

U diende op 20 juli 2010 een vijfde asielaanvraag in. Op 4 augustus 2010 kreeg u de beslissing dat uw asielaanvraag niet in overweging werd genomen;

U diende, op 8 oktober 2010 een zesde asielaanvraag in. Op 4 november 2010 kreeg u de beslissing dat uw asielaanvraag niet in overweging werd genomen;

J diende op 21 september 2011 een zevende asielaanvraag in. Op 27 maart 2014 werd u erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

U werd op 8 maart 2012 opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van moord. U werd naar aanleiding van dit aanhoudingsmandaat op 1 december 2015 veroordeeld door het Hof van Assisen te Antwerpen tot een opsluiting van 25 jaar uit hoofde van diefstal, als dader of mededader, door middel van geweld of bedreiging en een persoon, opzettelijk en met het oogmerk om te doden, gedood te hebben om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren. Dit feit pleegde u op 14 januari 2012.

Op 17 mei 2016 heeft de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw vluchtelingenstatus ingetrokken steunend op artikel 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980

gezien hij van oordeel is dat er gegronde redenen bestaan om u als een gevaar voor de samenleving te beschouwen omdat u veroordeeld bent voor bijzonder ernstig misdrijf. De Commissaris-generaal bracht in het kader van deze beslissing het advies uit volgens hetwelk een verwijderingsmaatregel niet strookt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de voorvermelde wet; dat u bijgevolg niet mag teruggeleid worden, direct noch indirect, naar Iran. Deze beslissing werd bevestigd door het arrest van 1 september 2016 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit het voorgaande blijkt dat u door uw persoonlijk gedrag en handelen onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de Belgische samenleving; dat de zwaarte van de gevangenisstraf onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt en dat u geen enkel respect heeft voor het leven van anderen en uit bent op gemakkelijk geldgewin.

U werd op 23 november 2016 gehoord en verklaarde geen familie, kinderen of duurzame relatie te hebben in België; dat u niet wil terugkeren naar uw land van herkomst omdat u zich heeft bekeerd tot het Christendom; dat u een antiislamitische activist bent; dat u vreest dat de Iraanse Islamitische regering in Iran wraak zal nemen met de doodstraf.

U bent op de leeftijd van 24 jaar aangekomen in België. U bent thans 41 jaar oud. Ik kan aannemen dat u in die periode sociale banden heeft gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat een latere verwijdering, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Het feit dat u het grootste deel van uw bestaan in het buitenland hebt doorgebracht wijst erop dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om u elders dan in België te integreren, temeer u vrijgezel bent, zonder kinderen.

Het loutere feit dat u banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Ingevolge de aard van de gepleegde feiten, hun ernst, hun bijzonder verontrustende karakter, de veroorzaakte verstoring van de openbare orde, het gratuite geweld dat u heeft gebruikt, uw getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit, evenals het bijzonder traumatiserende karakter van zulk handelen voor uw slachtoffers, kan er legitiem worden afgeleid dat u een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De lastens u bewezen feiten werden gepleegd louter uit gemakkelijk geldgewin en het valt niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uw gedrag vertegenwoordigt een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De openbare orde dient te worden beschermd en een beëindiging van uw verblijfsrecht vormt hiertoe een gepaste maatregel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen."

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat de voormelde beginselen worden geschonden in samenhang met de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat de aard en de ernst van de gepleegde feiten met daarbij de veroorzaakte verstoring van de openbare orde en het gratuite geweld maken dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde op grond waarvan besloten wordt tot beëindiging van het verblijf.

Terwijl de gepleegde feiten reeds dateren van 14 januari 2012 en er geen andere feiten of ander laakbaar gedrag aan verzoeker wordt verweten terwijl hij reeds 17 jaar in België verblijft.

Terwijl artikel 23 van de Vreemdelingenwet voorziet dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene globaal moet worden beoordeeld om uit te maken of er een ernstige inbreuk op de openbare orde aanwezig is.

Terwijl verzoeker van zijn 24e tot zijn 41e in België heeft verbleven en alhier dus zijn leven heeft uitgebouwd.

Terwijl uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker tijdens zijn verblijf in België werd beoordeeld; integendeel men baseert zich enkel op het feit van 14 januari 2012.

Dat de voormelde beginselen worden geschonden en in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

Doordat een verwijderingsmaatregel in strijd met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet werd bevonden en doordat de beslissing tot beëindiging van het verblijf concreet tot gevolg zal hebben dat verzoeker geen toepassing zal kunnen maken van de vervroegde invrijheidstelling, zal verzoeker zo tot zijn 60e in de Belgische gevangenis moeten verblijven terwijl de bestreden beslissing stelt dat een latere verwijdering wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden.

Terwijl verzoeker zo in een preciaire toestand wordt gebracht: hij is onverwijderbaar van het Belgisch grondgebied, maar heeft terzelfdertijd geen recht op verblijf.

Terwijl de bestreden beslissing evenmin aangeeft dat deze toestand op vaste tijdstippen wordt geëvalueerd.

Terwijl het in het licht van de concrete omstandigheden van de zaak niet duidelijk is wat verwerende partij bedoelt met 'een latere verwijdering' en dat daarom vaststaat dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze concrete omstandigheden, namelijk het verblijf van verzoeker in de Belgische gevangenis tot aan het einde van zijn straf, niet wetende wat zijn verblijfsstatuut en verblijfsituatie is.

Terwijl op dat ogenblik niet uitgesloten zal zijn dat de huidige motieven om verzoeker niet uit te zetten, dan nog steeds geldig zijn: de bekering tot het christendom en de wraak van de familie in Iran van het slachtoffer van de roofmoord.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met al deze relevante gegevens werd rekening gehouden waardoor verzoeker in een preciaire toestand wordt gebracht.

Dat op basis van de flagrante schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt zijn rechten van verdediging naar behoren uit te oefenen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet waarbij evenwel enkel een einde aan het verblijf van verzoeker wordt gemaakt. De bestreden beslissing bevat geen terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel en een dergelijk besluit of een dergelijke maatregel gaat er ook niet mee gepaard.

3.5. Artikel 22, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

3.6. Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

3.7. Deze bepalingen werden ingevoegd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Deze wet is in werking getreden op 29 april 2017.

3.8. De bestreden beslissing vermeldt volgende elementen:

- een verwijzing naar de doorlopen asielaanvragen, waarbij wordt gesteld dat verzoeker – naar aanleiding van zijn zevende asielaanvraag – op 27 maart 2014 werd erkend als vluchteling;
- een verwijzing naar de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen op 9 maart 2009 tot een definitief geworden gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar uitgezonderd voor 18 maanden uit hoofde van mensensmokkel;
- een verwijzing naar de veroordeling van het hof van assisen van Antwerpen op 1 december 2015 tot een opsluiting van 25 jaar uit hoofde van diefstal, als dader of mededader, door middel van geweld of bedreiging en een persoon, opzettelijk en met het oogmerk om te doden, gedood te hebben om de diefstal te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren;
- de intrekking van de vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 mei 2016, met niet-terugleidingsclausule voor Iran;
- een opsomming van de elementen die verzoeker heeft aangehaald naar aanleiding van de vragenlijst van 23 november 2016;
- een afweging van verzoekers leeftijd en de duur van het verblijf in België, waarbij wordt aangegeven: *“u bent op de leeftijd van 24 jaar aangekomen in België. U bent thans 41 jaar oud. Ik kan aannemen dat u in die periode sociale banden hebt gesmeed op het grondgebied en er wordt niet betwist dat een latere verwijdering, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Het feit dat u het grootste deel van uw bestaan in het buitenland hebt doorgebracht wijst erop dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om u elders dan in België te integreren, temeer u vrijgezel bent, zonder kinderen”;*
- een afweging dat het loutere feit dat verzoeker banden heeft gecreëerd met België niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, waarbij “gewone” sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd;
- een afweging dat het persoonlijk gedrag en handelen van verzoeker onbetwistbaar een ernstig gevaar vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de Belgische samenleving en dat de zwaarte van de gevangenisstraf onmiskenbaar een duidelijke indicatie vormt dat verzoeker geen enkel respect heeft voor het leven van anderen en uit is op gemakkelijk geldgevoel.

3.9. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging concludeert op grond hiervan dat *“ingevolge de aard van de gepleegde feiten, hun ernst, hun bijzonder verontrustende karakter, de veroorzaakte verstoring van de openbare orde, het gratuite geweld dat u heeft gebruikt, uw getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit, evenals het bijzonder traumatiserende karakter van zulk handelen voor uw slachtoffers, kan er legitiem worden afgeleid dat u een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De lastens u bewezen feiten werden gepleegd louter uit gemakkelijk geldgewin en het valt niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw gedrag vertegenwoordigt een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. De openbare orde dient te worden beschermd en een beëindiging van uw verblijfsrecht vormt hiertoe een gepaste maatregel.”*

3.10. Verzoeker benadrukt dat de door hem gepleegde feiten reeds dateren van 14 januari 2012, waarbij hem geen andere feiten of ander laakbaar gedrag kunnen worden verweten, terwijl hij hier reeds zeventien jaar verblijft. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat de veroordeling tot een opsluiting van 25 jaar door het hof van assisen van Antwerpen niet verzoekers eerste aanvaring met het gerecht betreft, waarbij hij – zoals tevens in de bestreden beslissing werd aangegeven – reeds eerder op 9 maart 2009 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd voor 18 maanden, uit hoofde van mensensmokkel. Voorts wijst de Raad erop dat uit de omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, wel degelijk het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). Hierbij impliceert het enkele gegeven dat reeds enige tijd is verstreken sedert de gepleegde feiten van 14 januari 2012 niet dat verweerder niet langer het bestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou kunnen vaststellen op grond van motieven zoals vermeld in punt 3.9. In dit verband kan worden opgemerkt dat het tijdsverloop sinds het plegen van de feiten weliswaar een gegeven is dat relevant is om te beoordelen of sprake is van een bedreiging, doch dat de eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan inhouden (HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 58). In de bestreden beslissing werd duidelijk gewezen op de bijzondere ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, het gratuite geweld dat werd gebruikt voor een gemakkelijk geldgewin, de door verzoeker getoonde minachting voor andermans fysieke en psychische integriteit, het traumatiserend karakter van verzoekers handelen voor de slachtoffers en op de zwaarte van de gevangenisstraf, die een duidelijke indicatie vormt van het feit dat verzoeker geen enkel respect heeft voor het leven van anderen en uit is op makkelijk geldgewin. In deze wijst de Raad erop dat in het arrest van het hof van assisen – waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt – wordt gesteld dat *“de feiten bijzonder gruwelijk en zwaarwichtig [zijn]”*, waarbij het slachtoffer *“met het oog op snel en gemakkelijk geldgewin gewoonweg [werd] geëxecuteerd”*. Deze zwaarwichtigheid van de feiten wordt ook door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt in zijn beslissing van 17 mei 2016 tot intrekking van de vluchtelingenstatus, waarnaar tevens wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad merkt bovendien nog op dat verzoeker sinds 8 maart 2012 in het licht van deze feiten continu is opgesloten, eerst onder aanhoudingsmandaat, nadien op grond van een veroordeling door het hof van assisen. Er blijkt dan ook geen (gunstig) persoonlijk gedrag na de gepleegde feiten op 14 januari 2012 waarmee de staatssecretaris rekening diende te houden, minstens toont verzoeker niet aan dat hiervan sprake is.

3.11. Waar verzoeker nog stelt dat hij van zijn 24ste levensjaar tot zijn 41ste levensjaar in België heeft verbleven en *“alhier dus zijn leven heeft uitgebouwd”*, wijst de Raad erop dat verzoeker met dergelijk algemeen niet uitgewerkt betoog de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing werd afgewogen dat verzoeker op de leeftijd van 24 jaar naar België is gekomen en dat hij thans 41 jaar oud is, waarbij werd aangenomen dat verzoeker sociale banden heeft gesmeed op het grondgebied. Er werd aangegeven dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in het buitenland heeft doorgebracht, wat erop wijst dat er geen onoverkomelijke obstakels bestaan om elders dan in België te integreren. Hierbij wordt benadrukt dat verzoeker vrijgezel en kinderloos is. Door louter te stellen dat hij hier *“zijn leven heeft uitgebouwd”*, gaat hij geenszins concreet in op voormelde motieven en kan hij ze dan ook niet aan het wankelen brengen. In deze benadrukt de Raad ook dat verzoeker, naar aanleiding van de vragenlijst van 23 november 2016, op de vraag *“heeft u redenen waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren? Zo ja, welke?”* op geen enkele manier melding heeft gemaakt van het leven dat hij alhier heeft opgebouwd. Er werd hierbij nochtans aangegeven dat *“het in uw eigen belang [is] om op deze vragen een zo correct en volledig antwoord te*

geven". Aldus blijkt dat verzoeker noch naar aanleiding van de vragenlijst, noch naar aanleiding van huidig verzoekschrift enig concreet element aangaande zijn persoonlijke situatie naar voor brengt, waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat tot een andersluidende afweging of beslissing had kunnen leiden. Verzoeker kan zich niet beperken tot een loutere verwijzing naar "*zijn leven [dat hij] alhier heeft uitgebouwd*".

3.12. Verzoeker hekelt de precare situatie waarin hij wordt gebracht, doordat hij enerzijds onverwijderbaar is en anderzijds geen recht op verblijf meer heeft in België. Verzoeker toont niet aan op welke wijze het gegeven dat hij onverwijderbaar zou zijn, maakt dat zijn verblijfsrecht niet kan worden beëindigd. Dat dergelijks hem in een precare situatie brengt, maakt de bestreden beslissing nog niet onwettig. Verzoeker betoogt verder dat dit alles "*concreet tot gevolg zal hebben dat [hij] geen toepassing zal kunnen maken van de vervroegde invrijheidsstelling*" en dat hij derhalve tot zijn 60ste levensjaar in de gevangenis zal moeten blijven, doch deze grief is vreemd aan de toepassing van de Vreemdelingenwet. Losstaand van de vaststelling dat verzoeker dit ook zonder meer poneert, kan hij zich niet beroepen op eventuele nadelen in het kader van zijn strafuitvoeringstraject om aan te tonen dat verweerder ten onrechte een einde heeft gesteld aan zijn verblijfsrecht. Waar verzoeker aangeeft dat "*niet duidelijk is wat verwerende partij bedoelt met 'een latere verwijdering'*", wijst de Raad erop dat het zegt wat het zegt, met name een eventuele verwijdering in de toekomst. Het is niet omdat verzoeker heden onverwijderbaar is, dat hij in de toekomst ook onverwijderbaar zal zijn. Het zal aan verweerder toekomen om de elementen die verzoekers zaak kenmerken, te beoordelen en hierover te motiveren, op het ogenblik dat hij daadwerkelijk tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overgaat, wat heden niet het geval is. Verzoeker zal dan ook in de mogelijkheid zijn in rechte op te komen tegen een eventuele verwijderingsmaatregel. De Raad ziet niet in waarom in de thans bestreden beslissing zou moeten worden vermeld dat de toestand op vaste tijdstippen zal worden geëvalueerd. Het volstaat dat verzoekers actuele situatie wordt onderzocht, wanneer een nieuwe beslissing, die verzoekers rechtstoestand beïnvloedt, wordt genomen door de verwerende partij.

3.13. Verzoeker kan ten slotte niet dienstig voorhouden dat hij in de Belgische gevangenis tot aan het einde van zijn straf moet zitten, "*niet wetende wat zijn verblijfsstatuut en zijn verblijfssituatie*" is, aangezien de bestreden beslissing duidelijk stelt dat er een einde wordt gesteld aan zijn verblijf.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA